

Ramon Pijoan (Enric Balaguer) Un homenatge a un recent desaparegut, no prou conegut

Se sol fer homenatge a la premsa quan es mor una persona famosa, una persona que té un càrrec, un poeta, un cantant, un esportista conegut... El propassat dia 8 de gener ens ha deixat Ramon Pijoan, un barceloní amant del rugby que estimava la Catalunya Nord, una persona senzilla, humil però d'aquestes persones que fan avançar el país...

Vaig conèixer Ramon fa tres anys, la nostra amistat fou immediata, instantània, com un fet evident, ...>>

... segurament com ha passat amb tant d'altres. Venia a Perpinyà amb el club dels veterans del Barça rugby per fomentar intercanvis nord-sud i per mirar un partit de l'USAP. Era de la gent que sabia que els intercanvis transfronterers no era únicament un cosa de tècnics i càrrecs directius tancats en despaxos elaborant teories i convenis, però que era coses i fets concrets. Aquest dia Ramon que ja era tocat per la malaltia que l'ha emportat era feliç, però aquest dia com d'altres va deixar els honors amb humilitat pels demés, la seva satisfacció era senzilla volia que les coses es facin.

Més tard va descobrir el rugby a XIII i els Catalans Dragons i sense res de res del sectarisme que coneixem aquí a la Catalunya Nord, va participar a l'impuls de les relacions dels Catalans Dragons amb el Barça i al desenvolupament del rugby a XIII al Principat, de la mateixa manera que va també impulsar els contactes amb l'USAP i el comitè del Rosselló de rugby a XV. Ramon era una home disponible, generós i un home de consens, de diàleg, sempre anti-conflictiu però sempre determinat. S'estimava el seu país Catalunya, se l'estimava força, com molts se l'haurien d'estimar sense fer teatre. Tenia un instint natural per l'amistat, la germanor, per fer de tal manera que al seu costat la vida era LA vida i res més de com ens agradaria que sigui sempre. Em recordaré sempre la vetllada que vaig passar a casa seva amb uns amics seu, un dia que erri de pas a Barcelona i que em va convidar a dormir. El caliu senzill de la seva família... He tingut aquesta sort de conèixer aquesta persona, per jo només tres anys... No em descuidaré el seu emotiu comiat a l'església Sant Gervasi, amb música del Lluís Llach. Viuré com molts altres amb el seu record, amb el record del seu somriure, de la seva mirada també somrient, intentaré tenir el seu sentit pel consens... Pensant en ell penso en aquesta paraules d'una cançó d'en Jacques Brel: "Nous forcerons nos yeux à ne jamais rien voir que la chose jolie qu'il est en chaque chose" (esforçarem els nostres ulls a no veure res més que la cosa bonica que està a cada cosa). Crec que li semblen aquestes paraules.

Amb els companys del rugby, després del seu enterament ens hem dit "continuarem per ell". Sí segur, continuarem però sense ell res no serà igual. Adèu Ramon.

Enric Balaguer (11-01-2009)
15 gener 2009

Una notícia de VilaWeb.cat
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)